

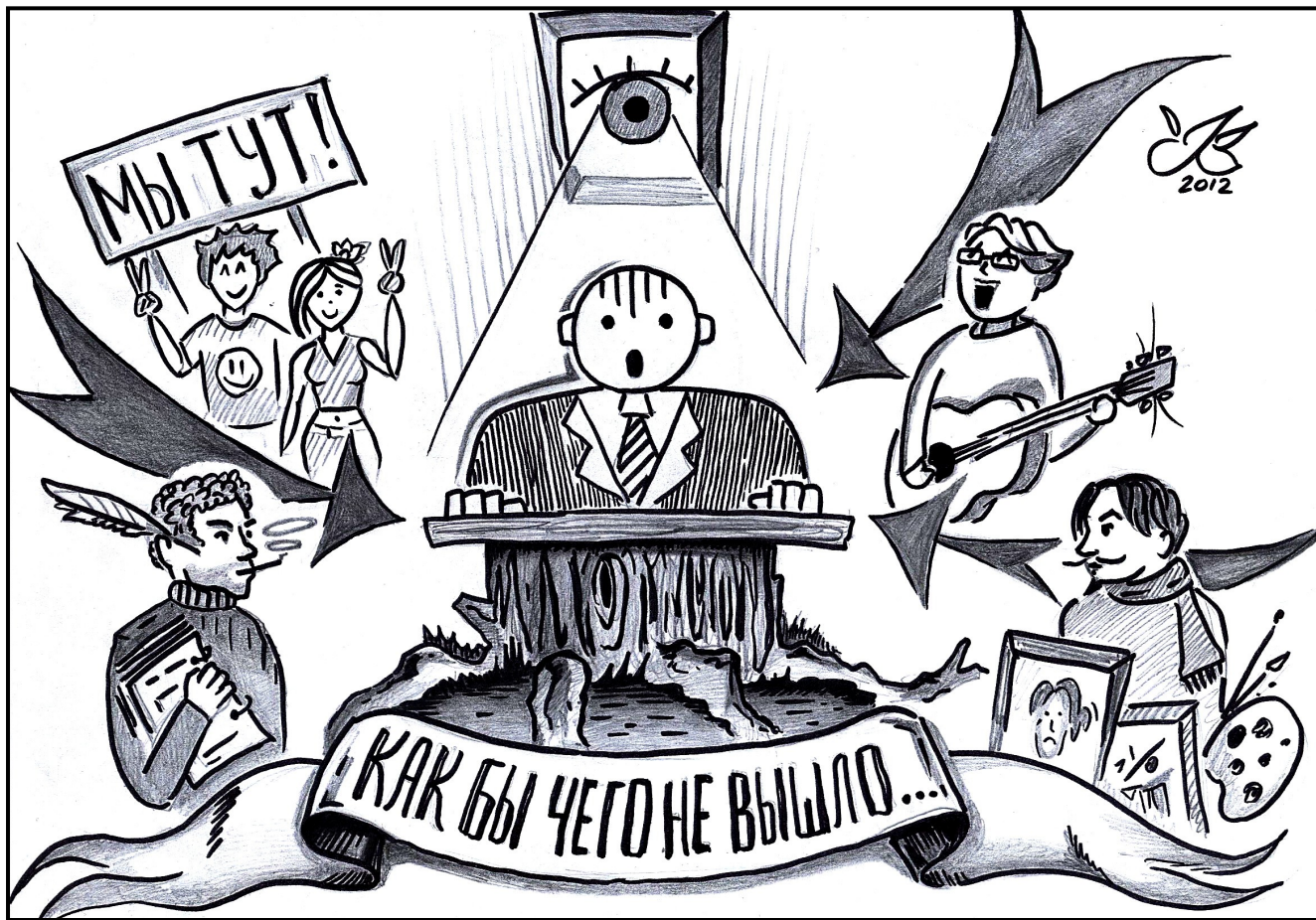

ТУТЭЙШЫЯ

НЕЗАЛЕЖНАЕ ІНФАРМАЦЫЙНАЕ ВYДАНЬНЕ

№1 (17), студзень 2012

Кто запретил белорусский рок?

УВАГА!

Падпісца на «Тутэйшыя»
магчыма, даслаўшы sms-
паведамленьне з вашай
адрэсай на нумар:

+375 29 690 34 74

Падпіска і дастаўка
бесплатныя!

WWW.SLUCAK.ORG

Слуцкі незалежны сайт!

Абноўлены сучасны дызайн,
самыя актуальныя тэмы,
незалежнае меркаваньне

**Новы погляд на звыклія
рэчы!**

Белорусский рок запрещают не в первый раз. Первый раз «черные списки» появились в 2004 году. Это было связано с тем, что белорусские музыканты выступали на оппозиционных митингах. Тогда ситуация была драматичной. То, что музыку могут запретить («запрещенных» даже из радиоэфиров изъяли), казалось бредом. Это было «больно и неожиданно», вспоминает Лявон Вольский, все переживали, ходили по кабинетам, искали какие-то способы, подходы. У всех была депрессия, песни не сочинялись. Потом случилось странное: «запрещенных» музыкантов позвал к себе на беседу министр информации Олег Пролесковский. Там им сообщили: да, мы вас запретили. Но раз уж вам это не нравится, снова разрешим. Только не участвуйте, пожалуйста, в митингах, очень вас просим. Теперь все жестче: в начале марта 2011 года появилась некая бумажка-ксерокопия, которую якобы кто-то нашел где-то, куда ее принес кто-то приближенный к власти. В списке указываются деятели культуры, «не рекомендованные к упоминанию в государственных СМИ». Туда попали драматург Том Стоппард, Эдуард Успенский, россияне «ДДТ», «Тараканы!» и «Наив», а также в числе прочих группа Pet Shop Boys, которые теперь на своем официальном сайте гордо вешают объявление «Запрещены в Беларуси». В список попал с десятка ведущих белорусских рок-групп — по сути, те же коллективы, что и в 2004-м. Плюс Naka, Войтюшкевич и «Ляпис Трубецкой». Вначале все решили, что список — какая-то шутка. Потом началось. Вначале перед фестивалем «Рок-коронация» в концертном зале «Минск» сломался противопожарный занавес. Обошлось: фест прошел в клубе «Реактор». Потом в Бресте отменили концерт Войтюшкевича в кукольном театре. Даже когда 13 марта МЧС отменил концерт «Ляписов» в Гомеле, никто не думал, что начинается что-то ужасное. Первым официально запрещенным концертом стало выступление «Нейро Дюбель» 24 марта. «Он не отменен, — заявил тогда Куллинкович. — А именно запрещен. Именно это слово. Руководство клуба вызвали и предложили выбирать: либо потеря арендатора (группа «Нейро Дюбель». — OS), либо потеря

клуба». Финальной точкой стала отмена концертов «Ляписов» 1-го и 2 апреля в клубе «Реактор». Стало понятно: если отменили бесстрашного Михалка, это точно конец. Дальше тоже постоянно отменялись какие-то концерты — Войтюшкевич, «Крама», «Нейро Дюбель». Электропроводка, канализация.

Канализация и электричество — первое, что выходит из строя в присутствии белорусских музыкантов. Как только в белорусском клубе намереваются провести концерт музыкантов из «списка», случается натуральная чертовщина: пожарные обнаруживают дымящуюся проводку, сантехники фиксируют потоп. Было бы веселее, конечно, если бы в клубы врывались люди в штатском — те, которые раньше по средам «собирали» молодежь в автозаки во время «молчаливых акций протеста».

Всё намного прозаичнее — происходит стихийный и монотонный бунт быта. Эта проза жизни связана с тем, что причины отказов, как правило, стыдливо озвучивают сами владельцы клубов. «Правда, однажды сказали прямым текстом, — вспоминает Войтюшкевич и называет одну из площадок города. — Так и передали: спецслужбы, мол, не рекомендуют». Где находится точка невозврата, с которой начинается бунт электричества и канализации? Звонок из КГБ? Страх потерять свой клуб? Перестраховка? Многие убеждены в том, что списки — это фикция и случайность, а концерты клубы запрещают сами, пользуясь при этом основным белорусским принципом «абы не чапалі» («как бы чего не вышло»).

Официально «черных списков» не существует: Министерство информации и Министерство культуры объявили, что списки — «гнусная фальшивка».

Александр Куллинкович тоже уверен, что все начинается со страха. Он вспоминает один «замечательный случай». Во время «первой волны» запретов его пригласил журналист одной известной FM-радиостанции в прямой эфир на часовое интервью.

Працяг на старонцы 2.

Куллінкович удивіўся («Я жэ закрыты!»), но эфір прашёл адлічна. «Мы абшчалісь, ставілі музыку, а за пару хвілін да канца эфіра яму пазванілі і спрасілі: па какому праву вы гэта ставіце ў эфір? А ён адказаў: дзе указ, дзе пастанавленне, ў якім напісана, што я не маю права ставіць у эфір Куллінковіча! Ён, што, Гітлер, што лі? Мы, што, з ім «Майн Кампф» тут вслух чытаем?» Трубку паклалі, і раздаліся кароткія гудкі. І усё! І нічога яму не было, разуміеце? Таму што крываць нечым, няма ні спіскаў афіцыйных, ні указав! Ну, можа, на самым радыё яго некалькі папрэсавалі, не ведаю, але рэальна нічога страшнага не адбылося».

Праблема «вечнага страху», па меру Куллінковіча, усеагуная: «Клубы, якія адмаўжаюцца ад «запрэчаных» музыкантаў, таксама баяцца, што да іх прыйдуць і што-то скажуць. І што? Да любога можна даколупацца, кожнага чалавека пры жаданні можна падвесці пад расстрельную артыкулу. Але тут асаблівы страх — «абы не чапалі».

Падобныя запрэты, па меру Войтшэкевіча, мала спосабаваюць развіццю культуры ў краіне: «Государство і Міністэрства культуры нічога не робяць для таго, каб у краіне што-то ўвогуце засталася з культуры, — гаворыць Войтшэкевіч. — Гэта вельмі абідна. Я лічу, што любое прытэсненне творчых людзей — паэтаў, пісатэляў, музыкантаў — плахо для культуры і будучага краіны. Я не перажываю за сябе, лакальна, — ну выжывем як-то. А глабальна, за краіну, перажываю. У Расіі таксама мучна ў гэтым сэнсе, той жа Шэвчук, нават, не ў кожнай эфір спакойна пападае, але ён жэ выступае, і людзі могуць наведаць канцэрты. А нашым людзям указваюць, на якія канцэрты ходзіць. Міністэрства культуры займаецца бібліятэкамі і опернымі тэатрамі, але не нашым будучым і не актуальнымі культурнымі пытаннямі».

Возможна, гэты дэманічны механізм і праўда дзействуе — але не непасрэдна. Улада, разумеецца, не вельмі прыятна пратэстнаму музыцы, і гэтая непрыязнь, памножаная на ісполнительную параноіальнасць чы-

новікаў і владальцаў канцэртных плошчадак, верагодна, і породжае адмены.

Лявон Вольскі лічыць, што віновнікі гэтага жаха, верагодна, прэсідэнты ісполкомаў, а не сілавыя структуры. «Яны павінны займацца культурай — яны і займаюцца. Ім спускае разнарядка стаяць на стражы моралі. Не дапускаць, каб беларускую моладзь развешвалі ўсюды там. Гэта жэ безумовная порча нежных невінных душ і умов наіваго беларускага слухача, таму трэба слідаваць уважліва, не пускаць заразу оппозиционной! Гэта нармальна для савецкай сістэмы — а ў нас імяна такія».

Ізвечная праблема беларусаў, як думае Вольскі, ў тым, што яны ўсе надзеюцца «отсидеться». Даве ў сітуацыі, калі кругом разваліны, «а з неба ўжо напалм рекою леецца — беларус усе раўна сідзіць у сваёй доміцы і думае: а можа, ў яго не пападзе?» Пападзе ў ўсіх, лічыць Вольскі. І так ужо ўсіх запрэцілі, і далей будзе запрэчаць. Пахожа, гэта ўсё яго веселіць.

«Ну да, я ўжо іронічна да гэтага адношуся! — смеецца ён і сэр'ёзна дабаўляе: — Праўда, ў мінулы раз, ў 2004—2005-м, усе мір слідаваў за тым, што ў нас прыходзіць, прыезжалі журналісты з вядучых ізданьняў! Гэта была дыкая рэч — запрэцілі музыцы! У Еўропе, а не ў рэспубліцы Чад ці В'етнаме! І, відава, хто-то з дыпламатычнага корпуса абратіў увагу на праблему, таму адбылося потэпленне. А тэпер у нас эканамічны крызіс, дзесяткі людзей сідзяць па нелепым абвінавачанні ў турме — тут ужо не да музыцы, калі сэр'ёзна. У такой сітуацыі даве странна пісаць аб тым, што запрэцілі якія-то песні». Вольскі лічыць, што эканамічная лібералізацыя, вазможна, вызове лібералізацыю палітычную — і тады запрэты «самі сабой рассясуюцца». Нават, толькі пасля таго як яны «рассясуюцца», стане зразна, адкуды гэты запрэты прыходзяць. І, калі яны прыходзяць толькі з нашых страхав, хаватлі ў нас сілы і мужества гэта прызнаць?

Татьяна Замировская, www.openspace.ru

Что дал Слуцку запрет на продажу плодово-ягодных вин?

Дзействаваўшы да 1 студзеня 2012 года запрэц на рознічную торгавлю плодова-ягоднымі вінамі прадліён яшчэ на шэсьць месяцаў.

Аднака, па меру супрацоўнікаў райотдела, запрэц на «чэрніла» дае толькі косвенны пазытыўны эфэкт. Ён не рашае праблему алкаголізацыі насельніцтва: ў 2011 годзе ў становішчы ап'яняння савершэно столькі жэ ўгавовных прэступленьняў, як і ў 2010 годзе, увелічылось калічество пэсэтлітэляў медвытрезвітэля, большэ случчав аштрафавана за распітые спіртных напіткаў ў агушчэствэных месцах і пав'яленне на рабоце ў п'яном віде, большэ прэступленьняў выявлэно ў абласці самаганаварэня і рэалізацыі кустарных алкагольных напіткаў.

А вота па меру спецыялістаў ад псіхіятрыі, з момэнта ввэдэня запрэца на «чэрніла» сітуацыя на Случычыне змянілась ў лепшую старону. «Паток пацыентаў з астрыммі псіхозамі і галлюцынацыямі умэньшылся прымерна ў 8 разоў, — расказала «ІК» Святлана Вільбік, врач-псіхатэрапэвт Случкоў ЦРБ. — Канечна, піць меншэ не сталі, але тэпер п'юць большэ

качэствэнае спіртнае і выходзяць із запоеў гавздо лэжчэ. Намнога меншэ сталі суіцыдальных павыткаў на пачве зловупрэблэня алкаголем. Ёслі ў 2010 годзе зафіксавана 27 самаубіцтваў, то ў гэтым годзе — 19. Усё таму, што алкаголікі, большэ адэкватныя. Так што мы, мэдыкі, двума рукамі за прадлэня запрэца».

Жанна Авдеева, *ІнфаКур'ер*.

Названія плодова-ягодных вінаў — гэта асабэе наравленне народнага творчэства. 2011-ы год ў гэтым плане не прашёл дарам. За гэты час на «большых» і «маленьких» бутылках пав'ялыся «брэндзы», якія не могуць не удывіць.

К слову, названія для «чэрнілаў» прыдумываюць інжэнерна-тэхнічыя работнікі віназаводаў, і зачасную новае названне рождаецца буквальна за палднця.

ТОП-10 новых необычных названий «чэрнілаў»

10. «Над Сожем. Лайт» (Гомельскі

вінадэльчыескі завод)

Гэты від віна паставляецца ў магазіны вмере з «Над Сожем. Эліт». Але пачэму ён носіць «лёгкае» названне — не ясна. Напіток ізгавотвлён па стандартнаму рэцэпту: спірт — 18%.

9. «Весёлый перезвон» (Мозырскі камбінат «Этанол»)

8. «Сударушка» (Рогачэвскі завод напіткаў)

7. «Неверная» (УП Іловскае)

6. «Вкус любви» (КПУП «Падсвільскі віназавод»)

5. «Мужики. For men» (УП Іловскае)

У гэтым названні удывляе імяна прыпіска на англійском: «for men». Можа быць, такім абразам рассячыталі прабудзіць інтэрес да новаму віду віна ў зарубежных турыстаў?

4. «Зятек» (УП Іловскае)

3. «На дорожку» (Слонімскае вінадэльчыескі завод)

2. «Релакс» (Рогачэвскі завод напіткаў)

1. «IQ» (УП Іловскае)

«Ай Кью» — плодовае крэплэнае віно улэчшэнаго качэства. Судя па названіі і процэнтам садрэжання спірта

(усяго 12% пратыв абычных 18%) — прэдазначэнае пэтрэбітэлям з выскім інтэлектэм. Лэтам бутылка 0,75 л гэтаго напітка стоіла акало 4 600 рублёў.

Топ-10 2010 года.

10. «Бобруйский вариант»
9. «Для милых дам»
8. «Спортивное»
7. «Верный друг»
6. «Товарищ Бендер»
5. «Вечный Зов»
4. «Вкус детства»
3. «Чарли Чаплин»
2. «Имею право»
1. «Последнее утро»

Николай Чернявский, *Gazeta.by*

© ТУТЭЙШЫЯ
НЕЗАЛЕЖНАЕ ІНФАРМАЦЫЙНАЕ ВYДАНЬНЕ

ПОГЛЯДЫ АЎТАРАЎ АРТЫКУЛАЎ МОГУЦЬ НЕ СУПАДАЦЬ З
ПАЗЫЦЫЯЙ РЭДАКЦЫІ.

УСЕ АРТЫКУЛЫ ДРУКУЮЦА НА МОВЕ АЎТАРАЎ.
УЖЫВАЮЦА: БЕЛАРУСКАЯ (ТАРАШКЕВІЦА), БЕЛАРУСКАЯ
(НАРКАМАЎКА) ДЫ РАСЕЙСКАЯ МОВЫ.

Заснавальнік і выдавец:
грамадзкая ініцыятыва «Тутэйшыя».

Нашы кантакты:
тэл.: +375 29 6903474; e-mail: slucak1116@gmail.com;
адрэса для ліставаньня: 223610 г. Случак, а/с 60.

Распаўсюджваецца бясплатна.
Наклад: 299 асобнікаў.